

Arrest

**nr. 105 180 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN WESEMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op de volgende dag.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 januari 2013.

1.3. Op 6 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Wala Lal Pur uit het district Lal Pur van de provincie Nangarhar. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U werkte in Lal Pur op het land van uw familie. Uw vader was een talibanlid. Ongeveer zes jaar geleden verdween hij. U heeft geen idee of hij gesneuveld is, in gevangenschap leeft of nog steeds gewoon actief is bij de taliban. Ongeveer drie jaar na de verdwijning van uw vader werd u benaderd door een talib. Hij beschuldigde u ervan te spioneren voor de overheid en vroeg u zich bij hen aan te sluiten. Na uw ontmoeting met de talib leefde u ondergedoken. Ongeveer drie maanden na uw ontmoeting met de talib kwam er een overheidsfunctionaris naar uw huis omdat ze u verdachten banden met de taliban te hebben gezien het verleden van uw vader. De overheidsfunctionaris vroeg u om u één van de volgende dagen naar het districtshuis te komen. U leefde nog ongeveer een jaar in uw dorp met vrees vanwege de autoriteiten en de taliban. Uw moeder spoorde u dan aan het land te verlaten zodat u niet hetzelfde lot als uw vader zou ondergaan. U verliet Afghanistan rond maart 2011. Op 5 mei 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakte een groot gedeelte van uw leven te hebben doorgebracht in een familie waarvan de vader in de taliban actief was. Zo dient er te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal nauwelijks informatie kon verschaffen over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat u niet weet waarom uw vader zich bij de taliban aansloot. U verklaart dat u het niet weet omdat hij nooit praatte over de reden waarom hij zich bij de taliban aangesloten had of waarom hij met hen vocht (cgvs p.6). Gezien de actieve en langdurige rol van uw vader bij de taliban (cgvs p.5) en uw verklaring dat uw vader het enige familielid met talibansympathieën was (cgvs p.6) is het bijzonder weinig geloofwaardig dat u zulke vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de motieven van uw vader voor het lidmaatschap bij een strijdende partij in een gewapend conflict. U weet evenmin waar uw vader actief was. U stelt dat u het niet weet omdat hij niets over zijn activiteiten vertelde, maar dat hij misschien in verschillende provincies actief was. Wanneer het CGVS u uitnodigt om toch zoveel mogelijk te vertellen over zijn activiteiten geeft u een algemene beschrijving van de activiteiten van de taliban in Afghanistan. Als u daarop gevraagd wordt het CGVS duidelijk te maken dat uw vader actief was bij de taliban antwoordt u dat u niet veel kan vertellen over de activiteiten van uw vader en dat u geen details kent (cgvs p.5-6). U weet evenmin onder welke commandant uw vader diende of bij wie hij werkte (cgvs p.7). Gevraagd wanneer uw vader zich bij de taliban aansloot antwoordt u bijzonder vaag dat u al zo lang u het zich kan herinneren bij de taliban werkte (cgvs p.5).

Verder is het merkwaardig dat een persoon die in een familie werd opgevoed waarvan de vader lange tijd bij de taliban actief was thuis naar muziek luisterde op de radio en naar muziekcassettes. Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt immers dat de taliban het luisteren naar muziek immers uiterst streng bestraffen. Gevraagd naar de regels betreffende baardgroei stelt u een korte baard te hebben gehad die u bijknipte met een schaar ondanks dat u weet te vertellen dat de taliban tegen het knippen van baarden zijn. Wanneer het Commissariaat-generaal daarop informeert of u op de hoogte bent van de minimum lengtevereisten die de taliban voor baardgroei stelt moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p.11). Wanneer u gevraagd wordt of uw vader uw moeder of zusters bepaalde leefregels oplegde blijkt uit uw antwoord dat deze leefregels niet verschillen van de tradities in uw dorp (cgvs p.11). En hoewel u verschillende malen gevraagd werd het leven onder een talibanvader te beschrijven komt u niet verder dan dat hij jullie aanmoedigde om religieuze lessen te volgen en te bidden maar verder niets vertelde over zijn activiteiten (cgvs p.10). Indien u werkelijk de zoon van een talib zou zijn, kan verwacht worden dat u over de hiervoor aangehaalde zaken correcte en duidelijke informatie zou kunnen verschaffen. Voorgaande vaststellingen doen ernstige twijfels ontstaan over uw verklaringen betreffende uw leven in een gezin waar de vader actief was bij de taliban. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw ontmoeting met de talibanmilitant evenmin overtuigen. Zo stelt u maar één keer benaderd te zijn geweest door een talib één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan en nadien uit angst ondergedoken in uw dorp geleefd te hebben

en meestal thuis bleef (cgvs p.13-14). Als het CGVS u er op wijst dat gezien uw vader een talib was, de taliban u wisten wonen en het daarom toch geen zin had om in uw eigen dorp en huis onder te duiken heeft u hiervoor geen verklaring maar herhaalt u enkel uw voorgaande antwoorden (cgvs p.14). Over gedwongen rekruteringen door de taliban stelt u dat deze zich wel in andere dorpen waar de taliban machtig is, maar niet in uw dorp voordeden. Wanneer het CGVS u vraagt waarom u dan wel gedwongen gerekruteerd werd antwoordt u aanvankelijk dat u het niet weet om dan de activiteiten van uw vader, die zoals hierboven aangetoond bijzonder weinig geloofwaardig zijn, aan te halen als mogelijke verklaring (cgvs p.15). Over deze éénmalige ontmoeting een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verklaart u bovendien dat de talib u vroeg tot hen toe te treden maar u tevens beschuldigde van spionage voor de regering (cgvs p.12). Wanneer het CGVS vraagt waarom de taliban u verdacht van spionage stelt u het niet te weten maar geeft u de relatieve rijkdom van uw familie als mogelijke verklaring op. Uit het gehoor blijkt echter dat uw familie deze middelen reeds bezat toen uw vader nog actief was bij de taliban (cgvs p.12-13). Wanneer u een aantal keer gevraagd wordt waarom de taliban u plots verdachten van spionage heeft u aanvankelijk geen verklaring om dan te stellen dat het misschien een manier was om u in te lijven (cgvs p.13).

Ook uw verklaringen betreffende uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten vanwege uw vermeende banden met de taliban roepen ernstige vragen op. U stelt dat er drie maanden na de ontmoeting met de talib een overheidsfunctionaris bij u thuis kwam die u beschuldigde banden met de taliban te hebben. Gevraagd waarom hij u thuis kwam vertellen banden met de taliban te hebben zonder u te arresteren of te ondervragen antwoordt u dat u gevraagd werd u één van de daaropvolgende dagen op het districtshuis aan te melden, zonder dat er een vaste datum bepaald werd (cgvs p.14-15). Uit uw gehoor blijkt echter dat u nooit door de overheid ondervraagd werd (cgvs p.14) wat gezien uw verblijf in uw dorp tot enkele maanden na de beweerde ontmoeting met de overheidsfunctionaris ernstige vragen oproept over de door u voorgehouden vrees voor de Afghaanse autoriteiten.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielaansluiting niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kend op basis van de algemene toestand in hun regio. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Lal Pur van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers dat uw familie relatief welvarend is (cgvs p.12). Zo verklaarde u zelf de 12.000 dollar voor uw vlucht te hebben betaald met geld dat u thuis had (cgvs p.15). Daarnaast heeft uw familie een bromfiets, een wagen en een tractor waarmee u tegen

betaling voor andere landbouwers werkt (cgvs p.12). U stelt ook dat u nog contact heeft met uw moeder in Afghanistan en dat zij zich geen zorgen maakt over het inkomen, dat van het land komt (cgvs p.16). U stelt dat uw familie eigenaar is van 10 jerib landbouwgrond (cgvs p.14). Het verpachten of verkopen van deze gronden verhoogt uw kansen om u elders te vestigen. Daarnaast spreekt u zowel Pasjtoe als een beetje Dari wat uw kansen op integratie sterk verhoogt (cgvs p.3). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en de hiervoor genoemde elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van ‘administratieve akten’ en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoeker dat hem ten eerste wordt verweten dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader lid was van de taliban, hoe hij is toegetreden of wat hij daar exact deed. Verzoeker geeft aan dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader al ongeveer zes jaar verdwenen is, dat hij op dat moment veel jonger was en hij ondertussen al veel te verwerken heeft gekregen en er waarschijnlijk ook niet gedetailleerd met hem werd over gepraat, dat met deze elementen geen rekening is gehouden toen men onderzocht of zijn verhaal aannemelijk was. Vervolgens stelt verzoeker dat hem ook verweten wordt dat hij de gebruiken van de taliban niet kent, waarbij hij argumenteert dat het een zeer belangrijk element is dat zijn vader al zes jaar verdwenen is en dat hij zelf geen lid was van de taliban en dus ook de gebruiken ervan niet naleefde en enkel de tradities van het dorp gevolgd werden door zijn gezin. Verder wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal ook stelt dat het vreemd is dat hij maar één maal door een talib is benaderd terwijl hij daarna ondergedoken leefde in zijn eigen woning, waarvan de talib op de hoogte was en stelt dat hij hierop heeft gereageerd door te zeggen dat zulke praktijken wel gebeuren in nabijgelegen dorpen maar dat de taliban in zijn dorp niet zo sterk aanwezig is dat ze zich zouden bezighouden met verder gedwongen rekruteringen. Verzoeker wijst ook nog op de bestreden beslissing waar het Commissariaat-generaal dezelfde vragen heeft bij het bezoek van de overheidsfunctionaris aan zijn woning, dat deze hem ervan beschuldigde banden te hebben met de taliban en hem kwam uitnodigen voor een gesprek op het districtshuis. Dienaangaande stelt verzoeker dat hij nooit op die vraag is ingegaan en dus bijgevolg ook niet verhoord is geweest door de autoriteiten.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt dat uit hetgeen onder het eerste middel wordt uiteengezet tevens blijkt dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden, dat uit de beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende blijkt waarom aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus wordt toegekend ‘hoewel zijn gegronde vrees voor vervolging’ en noch het subsidiair beschermingsstatuut wordt toegekend hoewel hij aantoonde dat hij op basis van zijn individuele situatie een groot risico loopt in Afghanistan en dat uit zijn verklaringen en stukken duidelijk blijkt dat hij in Afghanistan geïsoleerd wordt, zowel door de taliban als door de autoriteiten.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op afwending van macht en miskening van feitelijkheden.

Verzoeker meent dat hij uitvoerig heeft uiteengezet op welke wijze de verantwoordelijke van het Commissariaat-generaal op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt, dat het manifest miskennen van het feit dat verzoeker in Afghanistan steeds een vrees zal hebben voor een

persoonlijke vervolging en een bedreiging voor zijn eigen leven, een afwendingsmacht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

2.4. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden alle middelen samen behandeld.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakte daar (i) hij niet aannemelijk maakte een groot gedeelte van zijn leven te hebben doorgebracht in een familie waarvan de vader in de taliban actief was, doordat hij nauwelijks informatie kon verschaffen over de activiteiten van zijn vader bij de taliban, de motieven en het tijdstip voor het zich aansluiten bij de taliban en de regio waar zijn vader actief was, (ii) het merkwaardig is dat een persoon die in een familie werd opgevoed waarvan de vader lange tijd bij de taliban actief was thuis naar muziek luisterde en verwacht kan worden van iemand die beweert de zoon van een talib te zijn dat hij correcte en duidelijke informatie kan geven over de leefregels volgens de taliban, (iii) verzoekers verklaringen betreffende de ontmoeting met een talibanmilitant niet kunnen overtuigen daar hij stelde maar één keer benaderd te zijn door een talib en nadien uit angst ondergedoken leefde in zijn dorp en meestal thuis bleef en verzoeker geen verklaring heeft voor het feit dat gezien zijn vader een talib was de taliban hem wisten wonen en het daarom geen zin had om in zijn eigen dorp en huis onder te duiken, verzoeker op de vraag waarom hij wel gedwongen werd gerekruteerd antwoordt dat hij het niet weet om daarna de activiteiten van zijn vader, die weinig geloofwaardig zijn, aan te halen, verzoeker verklaarde dat naast de vraag van de talib om toe te treden tot de taliban, deze talib hem eveneens beschuldigde van spionage voor de regering, verzoeker op de vraag waarom de taliban hem verdacht van spionage antwoordt het niet te weten maar de rijkdom van zijn familie als mogelijke verklaring opgeeft terwijl uit het gehoor blijkt dat verzoekers familie deze middelen reeds bezat toen zijn vader nog bij de taliban actief was, verzoeker op de vraag waarom de taliban hem plots verdachten van spionage aanvankelijk antwoordde geen verklaring te hebben om dan te stellen dat het misschien een manier was om hem in te lijven, (iv) verzoekers verklaringen betreffende zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten vanwege zijn vermeende banden met de taliban ernstige vragen oproepen daar verzoeker op de vraag waarom de overheidsfunctionaris bij hem thuis kwam vertellen banden met de taliban te hebben zonder hem te arresteren of te ondervragen, antwoordt dat hij gevraagd werd om een van de volgende dagen zich op het districtshuis aan te melden, dat uit het gehoor blijkt dat verzoeker nooit door de overheid ondervraagd werd, (v) verzoekers verklaringen omtrent zijn asielmotieven ongeloofwaardig zijn zodat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en de door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn de conclusie te wijzigen, zijn taskara betreft enkel zijn identiteit en ondersteunt zijn relaas niet (vi) volgens verzoekers verklaringen zijn familie welvarend is, hij Pashtou en een beetje Dari spreekt en er, gezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, verzoeker in staat moet geacht worden om buiten zijn regio van herkomst, in bijvoorbeeld Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen, (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.7.1. In zoverre verzoeker kritiek uit de op de motivering betreffende het feit dat hij niet aannemelijk maakte dat zijn vader lid was van de taliban, hoe hij is toegetreden en wat hij daar exact deed hierbij stellend dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader ondertussen al ongeveer zes jaar verdwenen is, dat hij op dat moment veel jonger was en hij ondertussen al veel te verwerken heeft gekregen en er waarschijnlijk ook niet gedetailleerd met hem werd over gepraat, alsook op de motivering die stelt dat hij de gebruiken van de taliban niet kent hierbij opnieuw verwijzend naar het feit dat zijn vader reeds zes jaar verdwenen is, hij zelf geen lid was van de taliban en dus ook de gebruiken niet naleefde en enkel de tradities van het dorp gevolgd werden door zijn gezin, blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkingen voor zijn handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker er immers op wijst dat hij, op het moment dat zijn vader verdween zes jaar geleden, veel jonger was, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 januari 2013 verklaarde 26 jaar oud te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3) alsook dat zijn vader ongeveer zes jaar geleden verdween (gehoorverslag CGVS, p. 4) zodat verzoeker op het ogenblik van de verklaarde verdwijning ongeveer 20 jaar oud moet geweest zijn. De 'jonge' leeftijd op het ogenblik van de verdwijning van zijn vader, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor verzoekers vage kennis, geringe informatieverschaffing en/of onwetendheid over de activiteiten van zijn vader bij de taliban, de motieven en het tijdstip voor het zich aansluiten bij de taliban door zijn vader en de regio waar zijn vader actief was. Zelfs van een persoon met een 'jeugdige' leeftijd op het ogenblik van de feiten mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten uit zijn dagdagelijkse leven die mee de

essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, coherente, concrete en volledige verklaringen kan afleggen, dit op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze. Verzoeker blijkt hier echter in gebreke.

In zoverre verzoeker stelt dat hij ondertussen al veel te verwerken heeft gekregen, laat hij na aan te tonen wat hij precies te verwerken kreeg wat een verklaring zou kunnen bieden voor zijn gebrek aan kennis. In zoverre verzoeker doelt op zijn asielrelaas, kan hij hier niet dienstig naar verwijzen nu, zoals uit onderhavig arrest blijkt, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Waar verzoeker zijn gebrek aan kennis met betrekking tot de activiteiten van zijn vader bij de taliban, de motieven en het tijdstip voor het zich aansluiten bij de taliban door zijn vader en de regio waar zijn vader actief was, tracht te verklaren door het feit dat er 'waarschijnlijk' niet gedetailleerd met hem over werd gepraat, herhaalt hij in wezen zijn verklaringen afgelegd op het gehoor bij het Commissariaat-generaal, doch slaagt er niet in de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing, zijnde "*Voooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakte een groot gedeelte van uw leven te hebben doorgebracht in een familie waarvan de vader in de taliban actief was. Zo dient er te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal nauwelijks informatie kon verschaffen over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat u niet weet waarom uw vader zich bij de taliban aansloot. U verklaart dat u het niet weet omdat hij nooit praatte over de reden waarom hij zich bij de taliban aangesloten had of waarom hij met hen vocht (cgvs p.6). Gezien de actieve en langdurige rol van uw vader bij de taliban (cgvs p.5) en uw verklaring dat uw vader het enige familielid met talibansympathieën was (cgvs p.6) is het bijzonder weinig geloofwaardig dat u zulke vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de motieven van uw vader voor het lidmaatschap bij een strijdende partij in een gewapend conflict. U weet evenmin waar uw vader actief was. U stelt dat u het niet weet omdat hij niets over zijn activiteiten vertelde, maar dat hij misschien in verschillende provincies actief was. Wanneer het CGVS u uitnodigt om toch zoveel mogelijk te vertellen over zijn activiteiten geeft u een algemene beschrijving van de activiteiten van de taliban in Afghanistan. Als u daarop gevraagd wordt het CGVS duidelijk te maken dat uw vader actief was bij de taliban antwoordt u dat u niet veel kan vertellen over de activiteiten van uw vader en dat u geen details kent (cgvs p.5-6). U weet evenmin onder welke commandant uw vader diende of bij wie hij werkte (cgvs p.7). Gevraagd wanneer uw vader zich bij de taliban aansloot antwoordt u bijzonder vaag dat u al zo lang u het zich kan herinneren bij de taliban werkte (cgvs p.5).*", te weerleggen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer gegevens kan meedelen over elementen die toch mede aan de basis van zijn problemen in Afghanistan liggen en daarenboven mee de reden van zijn vertrek uit Afghanistan uitmaken.

2.7.2. Waar verzoeker erop wijst dat de commissaris-generaal ook stelt dat het vreemd is dat hij maar één maal door een talib is benaderd terwijl hij daarna ondergedoken leefde in zijn eigen woning, waarvan de talib op de hoogte was en stelt dat hij hierop heeft gereageerd door te zeggen dat zulke praktijken wel gebeuren in nabijgelegen dorpen maar dat de taliban in zijn dorp niet zo sterk aanwezig is dat ze zich zouden bezighouden met verder gedwongen rekruteringen alsook wijst op de bestreden beslissing waar het Commissariaat-generaal dezelfde vragen heeft bij het bezoek van de overheidsfunctionaris aan zijn woning, dat deze hem ervan beschuldigde banden te hebben met de taliban en hem kwam uitnodigen voor een gesprek op het districtshuis en dienaangaande stelt dat hij nooit op die vraag is ingegaan en dus bijgevolg ook niet verhoord is geweest door de autoriteiten, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen doch weerlegt hiermee de pertinente motivering van de commissaris-generaal dienaangaande niet.

2.8. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker asielrelaas.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering dat hij in staat moet worden geacht om buiten zijn regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen en dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, niet betwist. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Machtsafwending is *"...de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke het bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel"* (zie Mast, A., e.a., overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-839).

Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmend vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006 X, nr. 153.469). De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoeker in zijn "verzoekschrift tot nietigverklaring", vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER